

Tidigt på morgonen, med solen ännu inte ovanför horisonten, ger man sig iväg. Alla byns fåraherdar tillsammans med sina får. Den nästan ett helt dygn långa vandringens mål är ängarna längst upp i de schweiziska alperna. Vägens stigning varierar från lätt till mycket besvärlig. Går genom tjockdimmiga molnbankar. Vissa ställen så farliga att fåren tvekar, nästan vägrar. Anspänningen syns på herdarna. Men med tålamod, lockande rop och skyddande hjälp når man slutligen målet medan natten faller på. Rösterna låter lättade. Inget får har gått förlorat. Alla har klarat den besvärliga vägen.

I allmänhet anses fåren tillhöra den dummare sortens djur. Men de är kloka nog att låta sig ledas av sin herde och lyssna till hans röst. Herden känner sina får vart och ett av dem och sörjer för deras behov. Fåren känner sin herde och förstår att de är trygga i hans omsorg. Småfåren ser det hos de stora och lär sig av dem att herden vill deras väl.

Jag är den gode herden. Jag känner mina får och mina får känner mig, liksom Fadern känner mig och jag känner Fadern. Och jag ger mitt liv för fåren. Jag har också andra får som inte hör till den här fållan. Också dem måste jag leda, och de kommer att lyssna till min röst. Så skall de bli en hjord och en herde (10:14-16) Mina får lyssnar till min röst, och jag känner dem, och de följer mig. Jag ger dem evigt liv. De ska aldrig någonsin gå förlorade, och ingen ska rycka dem ur min hand. (10:27-28)

”Den gode Herden – som ger sitt liv för sina får”. Jesus gör så mycket mera för oss människor än en vanlig fåraherde. Han gör det med en kärlek som aldrig ger upp, aldrig slutar söka hur mycket vi än har fjärrat oss. En kärlek som inte ryggat tillbaka för döden ens utan ger sig hän till hundra procent för att rädda. Som inte tvekar fast vi ”ännu är syndare” och inte på något sätt besvarat hans kärlek.

Jag känner mina får – när ingen annan känner mig, ser mig, vet hur jag har det, förstår mig – så förstår Han! Sagt speciellt till mig och dig som fastnar ibland i mörkar tankar.

Och omvänt: *Mina får känner mig* – som den gode herden, som visar oss vägen vi får gå, som leder dig och mig tillbaka till Fadern som tar emot med den öppna famnen.

Så beskrivit i ”glädjens kapitel Lukas 15” i berättelsen om den barmhärtige Fadern som håller väntande utkik efter oss.

De kommer att lyssna till Min röst – det är rösten vi kan lita på! Som inte leder vilse utan rätt och hem. Det är en röst som inte manipulerar med förlockande ord, som inte hotar med skrik och höga rop utan orden är sanna, men tvingar inte. Du och jag får säga ja eller nej.

Känna igen rösten – ”kräver träning” skulle man kunna säga: helt enkelt umgänget med Honom...

Det är en levande och nära relation utan fruktan, som är ständigt växande. Som helar och befriar. Hur skulle det kunna vara annorlunda med en herde som helhjärtat gav sitt liv till lösen för mig?

Så är där också de *andra får* som Jesus vill bli herde för. Också vi hörde till dem en gång.

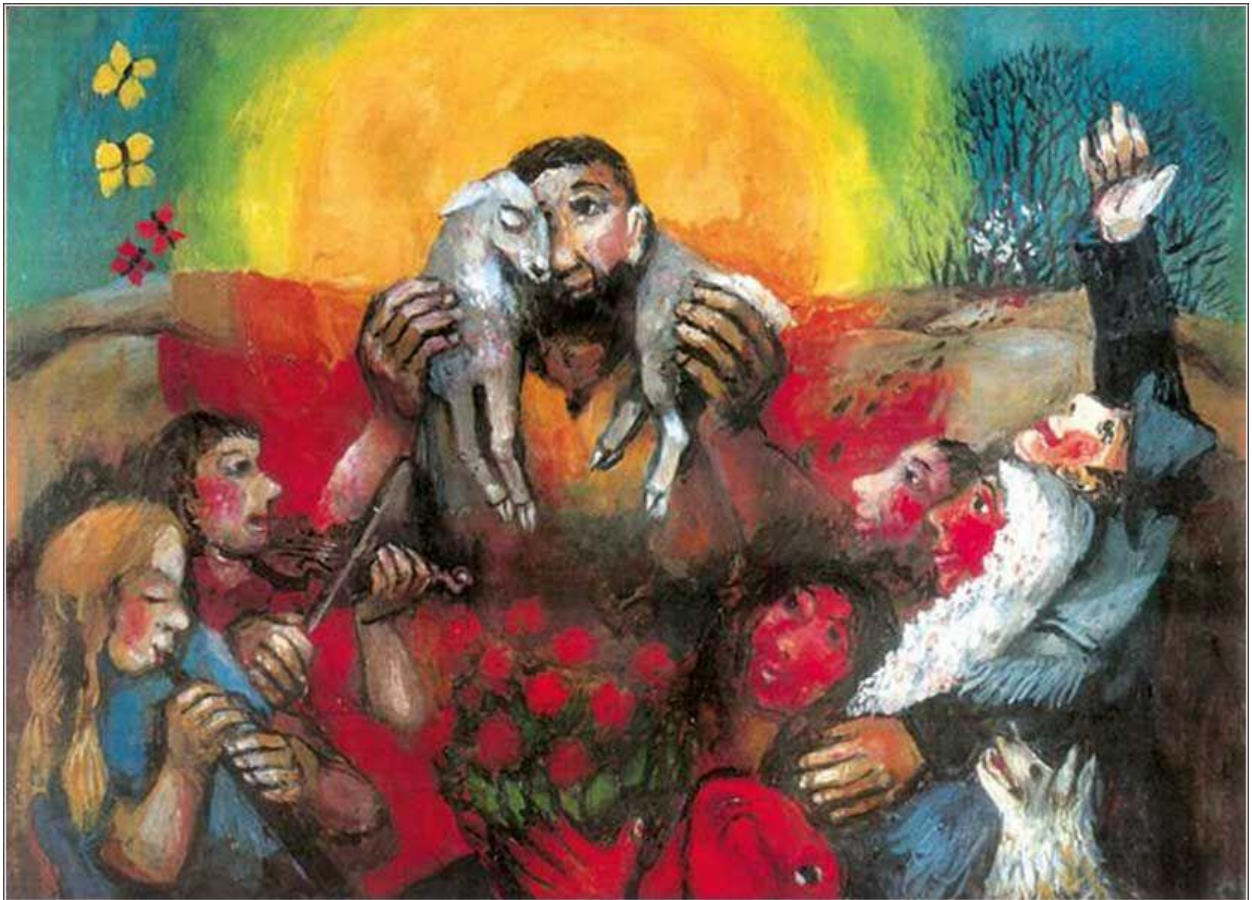
Alla dessa som inte hört, som tillhör folkslagen som ännu inte nåtts.

Som ännu väntar på budskapet om den levande älskande Guden som inte frågar efter våra prestationer utan önskar möta öppna öron och hjärtan.

Det är uppgiften som Han anförtrott oss. Uppgiften med vilken vi får följa i hans fotspår!

Viken trygghet det är att vår Herde ser längre än vi och leder med ett fast mål för ögon. Vägen genom våra liv kan ha besvärliga, ibland mycket besvärliga avsnitt som vi helst vill slippa. De kan vara branta, med hotade stup till höger och vänster eller med tjock dimma och oväder. Ibland kommer vi fel, faller, ja kan störta ner i djupet. Da stannar Han upp, söker efter oss och lägger sig på knä och sträcker ut sin hand efter oss. Och du och jag får ta tag i den.

Klaus

Den gode herden målat av Sieger Köder